N°. 21. 1841.

VLISSINGSCHE COURANT.

Donderdag 18 Februarij.

Catholijke Nederlandsche Stemmen.

De Goessche Courant.

Wij zijn geene vijanden van Godsdienstgeschillen, gevoelden daarom reeds berouw, de oplettendheid op een artikel der *Goessche Courant* gevestigd hebben, (hetwelk daaraan alligt bevorderlijk zou geweest zijn,) te meer daar wij in de *Catholyke Nederlandsche Stemmen* van 13. dezer eene wederlegging van dat artikel aantroffen, waaruit genoegzaam blijkt, welken ongunstigen indruk hetzelve gemaakt heeft.

Wij zien echter, dat reeds een correspondent der *C. N. Stemmen* die *Goessche Courant* aan de redactie van eerstgenoemd blad gezonden had, en het stilzwijgen zou derhalve toch den strijd niet verhouden hebben, die nu is aangevangen, doch waarvan wij niet weten, wanneer hij eindigen zal.

Het nieuwe artikel: *wat is verdraagzaamheid?* (*Goessche Courant* 11 Februarij) waarin weder meer dan ééne uitval voorkomt, schijnt alles behalve geschikt, om ons op een spoedig einde te mogen doen hopen.

Alvorens daarbij stil te staan, moeten wij ons eerst eens een oogenblik bepalen, bij eene zinsnede der *C. N. Stemmen*, welke wij *of* niet goed begrijpen, *of* zoo wij ze goed begrijpen, niet kunnen aannemen.

Het is de volgende:

» *Godsdiensthaat* is een spook, daar men alleen » kinderen en eenvoudigen, in onze dagen, bang » mede kan maken. Wij hebben het reeds meermalen aangemerkt: men moet den *afkeer*, den » [...] *den haat*, zoo men wil, — die allen, » welke eenen door God geopenbaarden, onveranderlijken en alleen ter-eeuwige zaligheid leidenden » Godsdienst hartelijk gelooven, en die, uit liefde » Gods, hunne naasten als zich zelve beminnen, » noodzakelijk koesteren moet tegen elken Godsdienst, » die, valsch zijnde, zijne medemenschen, de voorwerpen zijner liefde, op den doolweg voert en hen » van het eenige middel, om eeuwig gelukkig te » maken berooft; die *haat*, zeg ik (*tegen die valsche* GODSDIENST *derhalve*,) moet men wel onderscheiden van *haat tegen den medemensch*, die » eenen godsdienst belijdt van welks ongoddelijkheid » men overtuigd is. — Slechts *deze* haat is ongeoorloofd, is onchristelijk; *de eerstgemelde is wettig, natuurlyk, op de liefde des naasten gegrond, echt-christelyk.*"

Het kan natuurlijk ons oogmerk niet zijn, ons hier in eenen twist te gaan begeven, over het al of niet bevoegde van eenen *mensch*, om te beslissen, wat, in het teedere stuk hier behandeld, *goddelyk* of *ongoddelyk* is. Dat » MEN *overtuigd is*, » beslist toch het pleit niet, want MEN is, aan eene andere zijde, van het tegenovergestelde overtuigd, en heeft *ook* gronden voor zijne overtuiging, die men meent goed en deugdelijk te zijn en aan Gods woord ontleend; en daar nu het geschil voornamelijk ontstaat uit de verschillende *uitlegging*, die men omtrent de beteekenissen van dat woord geeft, zoo kan *menschelyke* wijsheid bezwaarlijk eene beslissing leveren, welke boven alle menschelijke tegenspraak verheven is. Altans dat is *ons* gevoelen: latende wij dat eens anderen geheel vrij, zonder daarom nog *haat* te voeden jegens leerstellingen, op *dit* punt, van welke wij in onze overtuiging verschillen."

Neen, het is er verre af, dat wij willen twisten. Maar willen wij de vragen stellen:

Blijft de *haat tegen eene godsdienst* ook dan nog natuurlijk, geoorloofd, wettig en echt-christelijk, wanneer dezelve *de liefde tot den naasten* in het hart van den mensch uitdooft en hem tot vervolgen en beul maakt? — Wanneer het hem er naar doet streven, om niet maar die *Godsdienst alleen*, maar den geheelen mensch, in wiens hart zij huisvest, te verdelgen? Zoo wij de *C. N. Stemmen* wel begrijpen, dan zullen zij ons antwoorden: » dat » dan *haat tegen den mensch*; DIE is ongeoorloofd » en onchristelijk."

En hier komen wij nu tot het punt van het onderzoek, dat wij beoogden, namelijk: wat leert de geschiedenis, wat leert de ervaring, wat de kennis van het menschelijke hart meest duidelijk en ontegensprekelijk: *of* dat, in den regel, *haat* — *tegen de Godsdienst* weldra overgaat in haat tegen den menschzelven, en de *personen* daarvan zeer vaak de allertreurigste gevolgen dragen moeten? of leert geschiedenis, ervaring en menschenkennis, dat *haat tegen eene Godsdienst* de liefde tot den naasten, die zo belijdt, verhoogt en versterkt en aanspoort, om zijnen *persoon*, binnen welken die gehate Godsdienst heerscht en *blyft* heerschen, niettemin wél te doen en nuttig te zijn, en hiermede bestendig voort te gaan?

Is het *eerste* waarheid, (en wij kunnen niet verwachten, dat de *C. N. S.* dit zullen ontkennen) dan komen wij tot eene nadere vraag: welke gevolgen kan en mag men zich, op grond van geschiedenis, ervaring en menschenkennis, dan voorstellen van pogingen, daarhenen strekkende, om ALGEMEEN *haat*, *afkeer*, ten aanzien van andere bestaande Godsdiensten, in een land op te wekken? Mag en kan men, in gemoede, *andere* gevolgen verwachten, dan dat *die* haat tegen de Godsdiensten eerlang in haat tegen de *menschen* zal overgaan en ontaarden, en dat de christelijke liefde, de liefde tot den naasten, gelijk die was van den samaritaan jegens den jood, — zal vervangen worden door zucht tot onderdrukking, vervolging en uitroeijing der *personen?*

» Dit is een spook, zeggen de Stemmen, daar men » alleen kinderen en eenvoudigen in onze dagen » bang mede kan maken."

Maar stemt dit wel geheel en al overeen met den aanhef van het verslag, onmiddellijk op hetzelfde artikel, waaraan wij evengenoemde woorden ontleenden, in hetzelfde N°. volgende, namelijk:

» *In het tegenwoordige oogenblik, zyn de Catholyke bevolkingen van Argau, die reeds met* » *zoovele smarten gedrenkt werden, afhankelyk van* » *het welbehagen hunner* VIJANDEN, *die, door hunne* » *gemakkelyke overwinning bedwelmd, hen als eene* » *kudde van lastdieren behandelen?*"

Immers dit geschiedt in DEZE dagen, en in een land, dat om de vrijheidszucht zijner bewoners beroemd is?

Hier was het *geoorloofde haat tegen de Godsdienst* die weder, gelijk steeds vroeger, in *ongeoorloofde haat tegen de menschen* overging, en het bloed der *personen* deed stroomen, en deze van hunne eigendommen en bezittingen deed berooven en » als » eene kudde van lastdieren behandelen?"

Is het dan te verwonderen, dat in Nederland, waar *ook* nog gehechtheid aan Godsdienst bestaat, waar ook nog hartstogten gevonden en in beweging kunnen gebragt worden, nog *anderen*, dan kinderen en eenvoudigen, huiverig zijn van een spook, dat zóó bloedige, zóó jammerlijke tooneelen aanrigt?

Het is niet mogelijk, van de menigte te verwachten, dat zij *haat tegen de Godsdienst* steeds zorgvuldig zal gescheiden houden van *haat tegen de belydere*; en wij moeten derhalve wel tot het besluit komen, dat, bij eenig ernstig nadenken, bij het onbevooroordeeld raadplegen der geschiedenis, der ervaring, der kennis aan het menschelijke hart, het opwekken of verdedigen van *haat tegen de Godsdienst* bezwaarlijk kan worden overeengebragt met een juist begrip van hetgeen echte christelijke liefde, ware menschenmin voorschrijven.

De *Catholyke Stemmen* houden ons deze opmerkingen ten goede. Zij hebben in het N°. waarvan wij spraken, wel eenige bulde gelieven toe te brengen aan » de regtschapene onpartijdigheid van » het *Vlissingsche* blad" het zou ons leed doen, wanneer zij vermeenden het er voor te moeten houden, dat wij *die* eigenschap, bij het schrijven van het bovenstaande hadden uit het oog verloren.

Wij komen nu tot het art. der *Goessche Courant*, in haar N°. 13 van den 11 dezer, (*) » aan hetwelk » het haar regt aangenaam zijn zal, dat ook wij » eenige opmerkzaamheid willen schenken."

Het is er verre af, dat wij onze zuster zouden willen voorschrijven, in welke toon zij schrijven moet; maar zeker is het toch, dat hardheid en scherpheid, in eene zoo teedere en heilige zaak, als die van de Godsdienst, als minder geschikt moeten voorkomen; en, zoo ons vermoeden gegrond is, dat wij hier met eenen bedienaar van het Evangelie te doen hebben, dan moeten wij het beklagen, dat hij geen gepaster voorbeeld voor het onderwerpelijke geval, uit de handelingen van zijnen verheven Meester — heeft weten te kiezen, dan diens strijd met, en bestraffingen van de *Farizeërs*.

Hij toch, wiens goddelijke blik klaar en helder zag, wat in het harte des menschen was, die daarenboven zelf zonder vlek of rimpel was, Hij *kon* en *mogt* veroordeelen en bestraffen, op krachtigen toon en met al de scherpte des woords, — *omdat Hy niet vreezen moest, valsch of verkeerd te oordeelen.* *Ons*, minder diep in het hart doordringende menschen, betaamt meerdere omzigtigheid in het oordeelen over; — en het bestraffen van anderen. Niet *alles* wat HIJ kon en mogt, kunnen en mogen WIJ.

De les, voor het gedrag *jegens de vyanden*, die met betrekking tot het *oordeelen*; de waarschuwing voor den *balk in het oog*; de opwekkingen tot geduldoefening, vergevensgezindheid, zachtmoedigheid, — deze Evangelische voorschriften waren welligt *beter* toe te passen geweest, en met hoop op gelukkiger gevolg.

Doch wij werden, reeds [...] van *yveraren* voor vrijheid en verdraagzaamheid; en willen geene stof geven, om nieuwe namen voor ons uit te denken.

» VERDRAAGZAAMHEID," zegt de schrijver, » *is in* » *ons oog niets anders, dan het bewaren van den* » UITWENDIGEN *vrede met allen, voor zoo veel geene* » *hoogere pligten ons dit verbieden.*"

Dit is, naar onze meening, eene al te bekrompene omschrijving van het woord *verdraagzaamheid*. De *C. N. Stemmen* bepaalden het niet louter tot het houden van *uitwendigen vrede* met allen; zij vorderden ook nog, in het binnenste des harten, liefde tot den naasten, tot den medemensch, ook van eene *andere* geloofsbelijdenis.

Ook wij willen trachten, eene beschrijving der beteekenis van het woord *verdraagzaamheid* te geven, en zullen dan welligt tot eene min of meer juiste aanwijzing geraken, der grenzen, binnen welke zij moet beperkt blijven.

Hij die in waarheid *verdraagzaam* is, zonder laauw of onverschillig te zijn, met opzigt tot de Godsdienstwaarheden, die hij omhelst, stelt naar ons inzien het volgende:

» De geloofswaarheden, die *ik* belijde, komen » *my* zóó echt, zóó geschikt voor, om den mensch, » overeenkomstig den Goddelijken wil, zijne bestemming te doen bereiken, dat *ik* dezelve voor de regte » en eenige deugdelijke houden moet, en dus wensch, » dat al mijne medemenschen ze belijden mogten."

» Even vast, als *ik* mij *hiervan* overtuigd houde, » even vast zie ik nogtans, dat *anderen* mijner me» demenschen overtuigd zijn, dat de waarheden, » die *zy* gelooven, de echte zijn."

» Hoedanig moet ik mij hierin gedragen?

» Ik moet uitgaan van, — en getrouw blijven aan » het *duidelyke* en *bepaalde* gebod (gelijk staande » aan dat groote, om God lief te hebben boven al» les) — *myne naasten lief te hebben als my zelven.* » Zoolang ik dus, *zonder dit* gebod te schenden, » zonder de liefde tot den naasten uit mijn hart te » verbannen, kan pogen, om hetgeen *my* voorkomt » waarheid te zijn, waarbij *ik* mij gelukkig vind, » *meer algemeen te doen aannemen*, — zoolang han-

(*) Op haar art. van 15. dezer antwoorden wij denkelijk later, zoo er geene belangrijker onderwerpen voorhanden zijn.

» del ik naar pligt en gewetrn, zoolang ben ik » nog liefderijk en - *verdraagzaam*, met opzigt tot » de Godsdienstige overtuiging van anderen.

» Ik houde hiermede echter op, zoodra ik, in » mijn pogen niet slagende, *haat*, *afkeer*, *drift* » tegen mijnen broeder in mijn hart koester, en de- » zelve aankweek; wanneer ik het gebod schend, » dat gelijk staat aan het grootste; – wanneer ik hem » niet met vrede laat, niet *blyf* lief hebben, en » behandelen, zoo als ik, bij *myne* vaste overtuiging, » zou wenschen, in vrede gelaten en door anders- » denkenden nog altijd bemind en behandeld te » worden."

Eerst dan, wanneer *ik*, of diegenen welke mijner zorgen zijn toevertrouwd, niet langer in hunne overtuiging worden vrijgelaten en geëerbiedigd, wanneer men ons zou willen verhinderen, God naar deze onze overtuiging te dienen, wanneer men *andere* middelen tegen ons te werk stelde, dan binnen de boven aangewezene grenzen, door liefde tot den naasten en ware verdraagzaamheid voorgeschreven; – [illegible] *zorgt en waakt:* en het is de natuur zelve, welke, stond het niet elders geschreven, dit bevel in 's menschen hart gegrift heeft.

Toetsen wij nu aan deze omschrijving de gebeurtenissen en omstandigheden, in welke wij leven, en datgene wat, volgens den *Goesschen* schrijver, eerst door de R. C., vervolgens door de afgescheidenen, later door mannen met staatkundige bedoelingen, is verlangd geworden, *meerdere vryheid van Godsdienst en onderwys*, – niet maar voor zich *alleen*, maar voor *allen*; – letten wij op den waarborg, dien de grondwet en de wetten aan iederen Nederlander geven, om God naar zijne overtuiging te mogen dienen; en dat ieder kerkgenootschap zich houden moet binnen de grenzen der gehoorzaamheid aan de wetten van den staat, – dan vragen wij, of er wel gegronde vrees voor zich en de zijnen aanwezig zijn kan, voor den toeleg, om, anders dan door de middelen, welke wij hier boven als geoorloofd, als in overeenstemming te zijn met de liefde tot den naasten en den geest van verdraagzaamheid, hebben beschouwd, – en die ook voor de Protestanten *geoorloofd* zijn, en te hunner beschikking zullen staan, – er naar te streven, de geloofswaarheden, welke de R. C. voor het welzijn der menschen meest bevorderlijk achten, meer algemeen te doen aannemen?

Zoo *neen*, dan komt er nog geen *stryd* te pas. Dan zijn aanvallen tegen de *Roomschgezinden*, (de schrijver zegt nu, dat hij daarmede niet de *Catholyken* in het algemeen bedoeld heeft, en wij willen hem op zijn woord gelooven,) als welke wij gemeend hadden, hem te moeten onder het oog brengen, ongeschikt en ontijdig; en gaan, zonder noodzaak, de grenzen te buiten, welke de liefde tot den naasten en de pligt der verdraagzaamheid voorschrijven.

Wij hopen dat beide, de *C. N. Stemmen* en de schrijver der *Goessche Courant* eenige aandacht aan deze regelen zullen willen wijden: dat de *eerste* zullen inzien, dat het voor eene onmogelijkheid, blijkens geschiedenis, ervaring en menschenkennis moet gehouden worden, *haat* jegens eene andere Godsdienst bij de menigte op te wekken, zonder dat deze eerlang in haat tegen de *belyders- zelven* overgaat; dat de *laatste* geene zoo heillooze bedoelingen bij de Roomschgezinden in 't algemeen zal onderstellen en hen daarvan verder beschuldigen, als *die* zijn zouden, om hunne Protestantsche landgenooten, zoo noodig, door opstand of geweld, van de vrijheid te berooven, om God naar de inspraak van hun geweten en hunne overtuiging te dienen, zoo als deze hun, door de grondwet en de wetten van den staat wordt gewaarborgd, en dus veel verder te gaan, dan de grenzen, door de liefde tot den naasten, door de echte verdraagzaamheid voorgeschreven, zouden veroorloven.

Nieuwstijdingen.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, den 12 Februarij. Dezer dagen is in den omtrek van Berlijn een moord gepleegd, die door de bijomstandigheden, welke denzelven verzeld hebben, een nieuw bewijs levert, hoe zoo gruwelijk eene daad zelden onontdekt en ongestraft blijft. Een jong landmeisje had door erfenis een vermogen van 500 thalers bekomen, hetwelk door haren voogd, die schout van het dorp was, beheerd werd. Het meisje kreeg eene aanbieding, om dit geld op eene voordeelige wijs te Berlijn uit te zetten. Hiervan geeft zij aan haren voogd berigt; na eenig weigeren belooft hij het geld uit te betalen en stelt daartoe eenen tijd vast. De dag gekomen zijnde ligt ook werkelijk de som gereed. Ondertusschen gedraagt zich de voogd bij de overgifte op eene zeer zonderlinge wijs, en het meisje bevangt een onbeschrijfelijke angst. « Ik heb een voorgevoel," roept zij schreijend uit, « dat wanneer ik met het geld naar « de stad ga, ik vermoord zal worden; ik verbeeld mij dit vast « en kan mij de gedachte niet weder uit het hoofd zetten." De voogd antwoordt: « Gij zijt een gekkin. Wie zou dat dan « wel doen? Immers weet niemand *dan gij en ik*, dat gij « geld bij u draagt" Het meisje erkent dat dit zoo is, laat zich eenigzins gerust stellen en gaat. Toen zij nu in een boschje gekomen is, hetwelk zij regt door moest gaan, keert haar angst met verdubbelde kracht terug, en daar juist een gendarme haar te gemoet komt rijden, smeekt zij hem om te keeren en haar door het bosch te geleiden. De gendarme, die in dienstzaken uitgezonden was, heeft daartoe geenen tijd, doch het smeeken van het meisje doet hem zoo zeer aan, dat hij haar ten minste een eind weegs geleidt. Terwijl hij zoo naast haar voortrijdt, verneemt hij naar de oorzaak van haren angst, en het meisje vertelt hem alles, ook het bovenvermelde gezegde van den voogd, en voegt er bij: « Ik vond dat wel zeer ver- « standig, maar geheel heeft het mij toch niet gerust gesteld." Onder dit praten hebben zij bijna het eind van het boschje bereikt, en de gendarme, die niet langer durft vertoeven, neemt met eenige woorden van geruststelling afscheid en voegt er half schertsend bij: « Wanneer u nu nog iemand iets « leed wil doen, zoo schreeuw maar regt hard, dat ik het « hooren kan, en ik kom u spoorslags te hulp." -- Hij rijdt heen, maar is nog niet ver gekomen, toen hij inderdaad eenen angstkreet meent te hooren. Hij schrikt, houdt zijn paard aan en luistert; de schreeuw herhaalt zich. Nu vliegt hij, zoo snel hij kan, naar de plaats en vindt het meisje – vermoord; eene meer bijzondere beschrijving zegt, dat haar het hoofd van den romp gescheiden was. *Zoo veel men* [illegible] blik bedaard kan blijven, overlegt hij met beradenheid wat hij behoort te doen. Hij herinnert zich het gesprek, hetwelk hij kort te voren met de ongelukkige gevoerd heeft, en rent nu met lossen teugel naar het dorp, van waar zij op weg gegaan was. Daar treedt hij in de woning van den schout, die afwezig is, doch spoedig te huis komt. Hoezeer het gezigt van eenen gendarme in de woning van eenen dorpschout niets ongewoons is, schrikt de man daarover zeer, wordt bleek en blijft in zijnen mantel gewikkeld staan. De gendarme, wiens vermoeden op dit gezigt in overtuiging verkeert, verzoekt hem den mantel af te leggen, en toen de schout dit weigert, halstarrig weigert, legt hij zelf, half in ernst, half schertsend, er de hand aan. De mantel valt, en een bebloede bijl als ook een bloedig mes worden zigtbaar. Hierop volgt bekentenis, en de moordenaar is terstond in hechtenis genomen.

-- Men verzekert, dat de Pruissische Regering de voorslagen van den Heiligen Stoel, tot vereffening der bestaande geschillen tusschen de beide Hoven, onvoorwaardelijk zou hebben aangenomen.

ENGELAND.

LONDEN, den 12. Februarij. Een dagblad der Behoudende-Partij behelst het volgend artikel:

« Wij vernemen dat door al de groote Mogendheden dringende vertoogen gedaan zijn tegen de vermeerdering van het leger, zoo wel als tegen de andere krijgstoerustingen van Frankrijk, en dat de antwoorden van den heer *Guizot* niet als voldoende worden aangemerkt. Voorts, dat prins *Metternich* de eerste is om zijne ontevredenheid wegens deze zaak te betuigen, en dat hij de vereffening der oostersche questie bespoedigd heeft met het oogmerk, om het Fransch Kabinet dat voorwendsel voor zijne handhaving van den gewapenden vrede te benemen.

« Insgelijks (zoo vervolgt dat dagblad) hebben wij reden om te gelooven, dat eene merkbare verandering in de geneigdheden der Oostenrijkers jegens den persoon van den Koning der Franschen plaats heeft gegrepen, dewijl prins *Metternich* begint te twijfelen, of de bedoelingen van *Lodewijk Filip* wel zoo vredelievend zijn als hij dikwijls betuigd heeft dat ze waren."

-- Den 9 dezer heeft de doop der jonge Prinses met de uiterste pracht in het paleis van Buckingham plaats gehad. Het water, tot den doop gebezigd was uit den Jordaan genomen, en tot dit einde uit Palestina herwaarts gezonden.

— Sedert vele jaren hebben de kinderpokken niet zoo sterk in deze hoofdstad geheerscht als tegenwoordig en daarbij ziet men op nieuw de heilzame werking der vaccine. Uit een verslag, dezer dagen in het Koninklijk genootschap voor genees- en heelkunde voorgelezen, blijkt toch, dat van de honderd met koekopstof ingeënte persoonen, welke door de natuurlijke ziekte aangetast zijn (wat echter op verre na de minsten der zoodanigen treft), hoogstens zeven, en daarentegen van de honderd niet ingeënten en aangetasten gemiddeld vijf en veertig sterven; waarbij nog onder het oog moet gehouden worden, dat alle onvolkomen of twijfelachtig geslaagde inentingen onder het genoemd getal begrepen zijn.

-- Te Camarchen (Engeland) hebben zich acht personen, waaronder zes vrouwen, in de rivier laten doopen, bij wijze van indompeling, zoo als zulks in zekere secten gebruikelijk is. De koude was dien dag tot op het vriespunt gekomen!

NEDERLANDEN.

'sGRAVENHAGE, den 15. Februarij. Naar men verneemt zal de Tweede Kamer der Staten-Generaal den 9n der volgende maand hare werkzaamheden hervatten.

-- Men verneemt dat de algemeene en buitengewone schaalcollecte, die heden ten behoeve der armen in deze residentie gehouden is, opgebragt heeft de som van ruim zesduizend gulden.

Gemengde Berigten.

Te Kampen zal eene bank van leening worden opgerigt. -- De heer *G. W. Vreede*, behoorende tot de constitutionele partij, is tot hoogleeraar in de regtsgeleerdheid te Utrecht benoemd. -- In de Taunusstreken laten de uitgehongerde reeën zich gemakkelijk met de hand vangen en de hazen knabbelen de grootste vruchtboomen af en berooven ze van hare schors, hetgeen men zelden beleefd heeft. -- Er is eene machinale inrigting uitgevonden waarmede men zijn eigen persoon 't zij op een Hebreeuwsch, doctoraal, vergelijkend of mathematisch examen, in eene staats- of kerkenraad, midden onder de werkzaamheden, op schaatsen, audientien, tentoonstellingen, op het tooneel, onder het geven van obligaat, op bals, kieskollegien enz. enz. enz., een lavement kan zetten. -- Te Littauen is eene zamenzwering ontdekt; vele deelgenooten zijn naar St. Petersburg gebragt. -- Prins *Albert* heeft voor de tweede maal van deze winter tegen wil en dank een koud bad gebruikt. H. M. de Koningin die er bij tegenwoordig was, was zeer ontsteld. -- Men spreekt van een verandering in het Fransche kabinet. -- Te Algiers heeft den 21 Januarij een hevige storm gewoed, waardoor vele schepen vergaan [..] onder anderen de korvet *la Marne*. De kapitein, de 2e [..] tenant en eenige matroozen zijn gered; de overige offici[..] en het verder scheepsvolk is omgekomen. Reeds waren [..] meer dan 80 lijken op het strand geworpen. Men zegt [..] 28 schepen en 16 kleinere vaartuigen, van den 21 tot [..] 25 Januarij zijn vergaan. -- De Franschen hebben in Al[..] weder eenig voordeel behaald. -- Te Beverloo is een sold[..] die op schildwacht stond, doodgevroren. -- Te Arnhem [..] het garnizoen veranderd worden. -- De heer *H. de Bru*[..] Utrecht, heeft de operatie van de horrelvoet aan een [..] van negen jaren, met het gelukkigste gevolg in een paar [..]nuten, onpijnlijk verrigt. (*Utr. C.*) -- Te Madrid hee[..] rust. -- De Koningin van Pruissen is sedert eenigen tijd [..] gesteld. -- De Koning van Zweden heeft den 26. Januarij [..]nen 78e verjaardag gevierd. -- De baron *Verstolk van S*[..] is het dragen vergund van de Pruissische orde van den roo[..] adelaar, eerste klasse. -- Het ministerie van Buitenland[..] Zaken alleen, kost *f* 1000 jaarlijks aan licht. Eene goede [..]legenheid voor heeren ambtenaren om door het uitvind[..] van zuinigheid-profijters eene gratificatie te bekomen. -- [..] Parijs is een wijnkooper door een zijner kalanten, met [..] hij woorden had, met eenen parapluie een oog uitgesto[..] zoodat de ongelukkige op het oogenblik dood bleef. -- [..] Alexandrie heeft zich de pest vertoond, doch is, volgens [..] berigten, alles behalve welkom. -- De Turksche vloot [..] *Mehemet Ali* [illegible] Hij had dit geld veel nuttiger voor Egypte kunnen gebr[..] hetwelk hij daardoor tot het bloeijendste en rijkste land [..] wereld had kunnen maken, terwijl het thans het uitgezo[..]ste en armste is. -- Pruissen heeft thans in den Neder[..] en in Westphalen eene disponible magt van 91,536 man [..]pen. -- De Theems is zoodanig met ijs bezet, dat de sch[..]vaart gestremd is. Op het ijs zijn verscheidene lijken gev[..]den. -- De kerk te Chamberwel is geheel uitgebrand, zoo[..] slechts de buitenmuren zijn blijven staan. Dezelve kon [..] menschen bevatten. -- *E. Noeter*, heeft eene advertentie in [..] *Groninger Courant* doen plaatsen, waarin hij verklaard, g[..] redacteur meer te zijn van den *Tolk der Vrijheid.*

Mengelingen

De *Chronicle* meldt, dat de heer Stroud, een papierkoop[..] in de Tower-Street, te Londen, eene huishoudster noodig he[..]bende, in de Dagbladen zulk eene dame had aangevraag[..] tegen 30 pond sterl. (*f* 360) 's jaar, met vrije kost, inwoni[..] vuur en licht; doch de voorwaarde was verder, dat de Dam[..] Weduwe zijn moest, hetzij alleen, hetzij met eene dochte[..] Op zekeren bepaalden dag tusschen 11 en 3 ure kon men zi[..] aan het huis van den belanghebbende voornoemd tot nade[..] informaties wenden. -- Die noodlottige dag komt, dat noodlot[..] uur slaat, en zie; met den laatsten klokslag, stroomt geh[..] de Tower-Street vol Weduwen; zij bestormen het huis [..] alle kanten; zij verdringen elkaêr, met de nijdigste gebaa[..] en de gevoeligste manieren. De heer Stroud wist niet, dat [..] zooveel Weduwen in Londen waren! Hij wil langs achter [..] gaan, om de policie ter hulp te roepen, ten einde hem [..] al die Weduwen te ontzetten; maar, ja wel, *daar* was ge[..] mogelijkheid, om er meer te komen; want daar stond een [..]gierig publiek elkaêr te verdringen, hetgeen gehoord had, d[..] de heer Stroud in de Couranten eene Weduwe tot *vrouw* ha[..] gevraagd: en toen *dit* gerucht er nu nog bij kwam, beg[..] het op nieuw Weduwen te regenen: de eene in den zwar[..] rouw, de andere in groot baltoilet; tot met koetsen toe kwa[..]men zij aangerold, enkel Weduwen, overal Weduwen, alle[..] Weduwen, wat men zag. Eindelijk drong de Policie de To[..]wer-Street door, en het huis van voren en van achter in, [..] zoodat er nu orde kwam, en de heer Stroud thans behoorlij[..] aan al de Weduwen te gelijk kon betuigen, in de eerste pla[..] zijne gevoeligheid over de diensten, welke zij hem, hetzij a[..] huishoudster, hetzij als echtgenoot, schenen te willen bewij[..]zen; doch, dat het hem bij zulk eene mengeling van aandoe[..]ningen, gelijk zijn gemoed nu overstelpten, onmogelijk wa[..] uit zulk eene tallooze menigte van Weduwen, eene enkel[..] Weduwe te kiezen. (*Noordbr.*)

Een acteur van een der kleine Engelsche schouwburge[..] heeft eene procedure doen instellen tegen een toeschouwer, [..] die gewoon was, hem niet alleen gedurig, hardnekkig en r[..]zend uit te fluiten, maar hem tegelijk met stukken sinaasap[..]pelschellen, harde eijeren, en brokken suiker naar het hoo[..] te werpen; eindelijk had hij den ongelukkigen Treurspelspel[..] vlak in het oog geraakt, en nu kon deze de baldadigheid da[..] ook wel niet langer meer *aanzien*, maar tracht zich regt t[..] verschaffen ter plaatse, waar het pas geeft.

Zeetijdingen.

VLISSINGEN, den 17. Februarij. Niets gepasseerd.

Advertentien.

Ter Drukkerij van P. WEDTS DE SWART.